

ปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อการมีจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในเขตภาคเหนือตอนล่าง

Psychosocial Factors Affected on Public Mind of Prathomsuksa 3 Students
under Educational Service Area in the Lower Northern Zone

จันทร์ธน์ สาริคำ¹, เทียมจันทร์ พานิชย์ผลินไชย², ปกรณ์ ประจันบาน³

Juntarat Sareekham, Teamjan Parnichparinchai, Pakorn Prachanban

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายของการวิจัย 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 และ 2) เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ของตัวแปรจิตสังคมที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในเขตภาคเหนือตอนล่าง กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนต้นแบบที่ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 341 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เครื่องมือวัดปัจจัยทางจิตสังคม ประกอบด้วย แบบวัดเกี่ยวกับการมุ่งอนาคตและการควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เหตุผลเชิงจริยธรรม ความเชื่ออำนาจในตน การได้รับแบบอย่าง การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและแบบวัดจิตสาธารณะ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation coefficient) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางจิตสังคมกับจิตสาธารณะของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ตัวแปรทางจิตสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับจิตสาธารณะของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 ทุกตัว โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง 0.330–0.476 และปัจจัยทางจิตสังคมที่มีความสัมพันธ์กับจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงที่สุดคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ($r_{xy} = 0.476$) รองลงมาคือ ความเชื่ออำนาจในตน ($r_{xy} = 0.458$) และต่ำที่สุด คือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ($r_{xy} = 0.449$) มีความสัมพันธ์พหุคูณ (R) กับจิตสาธารณะเท่ากับ 0.543 มีค่าอำนาจการพยากรณ์ได้ร้อยละ 29.4 มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์เท่ากับ 0.454

2. ผลการวิเคราะห์การถดถอยแบบขั้นตอน ปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อการมีจิตสาธารณะ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 3 ตัว ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (X_6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) และความเชื่ออำนาจในตน (X_4) ส่งผลต่อการมีจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ 0.537 มีค่าอำนาจการพยากรณ์ได้ร้อยละ 28.9 มีความคลาดเคลื่อน มาตรฐานของการพยากรณ์เท่ากับ 0.453 ซึ่งสามารถเขียนสมการพยากรณ์ ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานตามลำดับ ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.499 + 0.248X_6 + 0.163X_2 + 0.140X_4 \quad \hat{Z}_y = 0.248X_6 + 0.192X_2 + 0.184X_4$$

คำสำคัญ : จิตสังคม/ จิตสาธารณะ

¹ นิสิตระดับการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

² รองศาสตราจารย์ ดร., ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

Abstract

The purposes of this research were 1) to study the relationship between Psychosocial factors affecting on public mind of Prathomsuksa 3 students, and 2) to create the predicted equation and find out the best variable of public mind of Prathomsuksa 3 students under Primary Educational Service area in the lower northern zone. The research sample consisted of 341 Prathomsuksa 3 students in the model master schools which were using the Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (A.D. 2008.) by using multi-stages sampling. The research instruments were the psychosocial factors questionnaire which consisted of future oriented scale and self control scale, achievement motivation scale, moral reasoning scale, Internal locus of control scale, pattern receiving scale, democratic child-rearing scale and the public mind scale. The data was analyzed by Pearson product-moment correlation coefficient, multiple correlation coefficients (R) using Stepwise Multiple Regression Analysis technique.

1. The correlation coefficient between psychosocial variable and the public mind variable of Prathomsuksa 3 students revealed that the psychosocial variable and the public mind variable was positive correlation with statistical significance at 0.01 level, and the correlation coefficients was between 0.330 to 0.476. The most important weights given by psychosocial factors that related to public mind of Prathomsuksa 3 students was democratic child-rearing ($r_{xy} = 0.476$). The second was achievement motivation ($r_{xy} = 0.458$). The lowest was Internal locus of control ($r_{xy} = 0.449$) and related to the Multiple correlation coefficient (R) was at 0.543. The predictive power was at 29.4 percent and a standard error of prediction was 0.454.

2. Result from psychosocial factors analysis influencing the public mind of Prathomsuksa 3 students by using Stepwise multiple regression analysis founded that 3 Predictors which yield results at level of statistical significant .01 as democratic child-rearing (X_6), achievement motivation (X_2), and Internal locus of control (X_4) affecting on public mind of Prathomsuksa 3 students. The Multiple correlation coefficient (R) was 0.537, and the predictive power was at 28.9 percent, a standard error of prediction was 0.453. They could be written in the form of the equation in terms of unstandardized scores ($\hat{Y}$) and in terms of standardized scores ($\hat{Z}_y$) as follows.

A predicting formula in terms of unstandardized scores as

$$\hat{Y} = 1.499 + 0.248X_6 + 0.163X_2 + 0.140X_4$$

A predicting formula in terms of standardized scores

$$\hat{Z}_y = 0.248X_6 + 0.192X_2 + 0.184X_4$$

Keywords: Psychosocial/ Public Mind

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยมีการแข่งขันที่รุนแรงขึ้น ทำให้ผู้คนจำนวนมากต่างมุ่งกอบโกยผลประโยชน์อย่างเห็นแก่ตัว ไม่สนใจว่าผู้อื่นจะได้รับความเดือดร้อนหรือไม่ รวมทั้งขาดความสนใจในภาพรวมของประเทศ เนื่องจากคิดว่าตนเองไม่ได้มีส่วนรับผิดชอบโดยตรงกับเรื่องนั้นๆ แม้จะรู้ว่า จะเกิดผลเสียหายอย่างมากมายตามมาก็ตาม (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์, 2546) สถาบันต่างๆ ในสังคม ซึ่งทำหน้าที่หล่อหลอมทางสังคมให้กับเด็กและเยาวชนนั้นขาดประสิทธิภาพในการดำเนินการ และขาดการบูรณาการร่วมกัน พ่อแม่ผู้ปกครองอบรมเลี้ยงดูบุตรแบบปล่อยละเลย เพราะสภาวะทางเศรษฐกิจบีบบังคับ ทำให้ต้องแก่งแย่ง แข่งขันกันทำมาหากินเพื่อความอยู่รอดมองข้ามความสำคัญของการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและการสร้าง จิตสาธารณะให้กับบุตรหลานของตน และยังพบว่า หลักสูตรการเรียน การสอนขั้นพื้นฐานทุกระดับชั้นยังขาดการสอดแทรกในเรื่องการสร้างจิตสาธารณะ และคุณลักษณะของพลเมืองที่ดีให้กับนักเรียนอย่างต่อเนื่องและเป็นแบบแผน (โกวิท พงษ์ภักดี, 2553)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2545 มาตรา 6 กล่าวว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้มาตรา 7 กล่าวว่า ในกระบวนการเรียนรู้ต้องมุ่งปลูกฝังจิตสำนึกที่ถูกต้องเกี่ยวกับการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข รู้จักรักษาและส่งเสริมสิทธิ หน้าที่ เสรีภาพ ความเคารพกฎหมาย ความเสมอภาค และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย รู้จักรักษาผลประโยชน์ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมทั้งส่งเสริมศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ของชาติ การกีฬา ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และความรู้อันเป็นสากล ตลอดจนอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งตนเอง มีความริเริ่มสร้างสรรค์ ใฝ่รู้และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีจุดหมายเพื่อให้เกิดคุณลักษณะกับ

ผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประการหนึ่ง กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข นอกจากนั้นหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทย และพลโลก ได้แก่ 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 2) ซื่อสัตย์ สุจริต 3) มีวินัย 4) ใฝ่เรียนรู้ 5) อยู่อย่างพอเพียง 6) มุ่งมั่นในการทำงาน 7) รักความเป็นไทย 8) มีจิตสาธารณะจะเห็นได้ว่า ความมีจิตสาธารณะ เป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่สำคัญ ที่ทุกฝ่ายเล็งเห็นความสำคัญและมุ่งปลูกฝังให้เกิดกับผู้เรียน สำหรับการปลูกฝัง จิตสาธารณะให้เกิดในตัวบุคคล ควรได้รับการปลูกฝังมาตั้งแต่วัยเด็กซึ่งผู้ที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของเด็กก็คือ บิดา มารดา ครูและเพื่อนร่วมวัย รวมทั้งสื่อมวลชนด้วย หากบุคคลเหล่านี้ได้ถ่ายทอดความมีจิตสำนึกที่ดี มีจิตสำนึกต่อสาธารณสมบัติส่วนรวมให้แก่เด็กอย่างสม่ำเสมอเด็กก็จะซึมซับเอาคุณลักษณะที่ดีนี้ติดตัวไป (พรพรหม พรศพวง, 2550)

การพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนให้บรรลุตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ของสถานศึกษา เป็นภาระงานที่สำคัญอย่างหนึ่งของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา ทำให้สถาบัน การศึกษาในหลายภาคส่วนเริ่มให้ความสำคัญ ทำการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีจิตสาธารณะของนักเรียนมากขึ้น เนื่องด้วยปัจจัยในด้านต่างๆ ที่ค้นพบสามารถนำมากำหนดเป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะดังกล่าวได้ มีทั้งปัจจัยภายในจากตัวบุคคลและปัจจัยสภาพแวดล้อม ทั้งนี้เพราะปัจจัยที่สัมพันธ์กับจิตสาธารณะนั้นเกี่ยวข้องกับทฤษฎีต้นไม้อจริยธรรม ที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของคนดี คนเก่ง การทำงานเพื่อส่วนรวม พฤติกรรมของพลเมืองดี พฤติกรรมพัฒนาสังคม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2539, หน้า 3) เกิดจากจากสาเหตุทางจิตใจของบุคคลต้องประกอบด้วย สติปัญญา ประสพการณ์ทางสังคม และสุขภาพจิต และจิตลักษณะ 5 ด้าน ได้แก่ เหตุผลเชิงจริยธรรม มุ่งอนาคต และควบคุมตนเอง ความเชื่ออำนาจในตน แรงจูงใจใฝ่

สัมฤทธิ์ เจตคติ คุณธรรมและค่านิยม จากที่กล่าวมาข้างต้น ปัจจัยบางปัจจัยจัดอยู่ในกลุ่มของปัจจัยทางจิตสังคม นั่นเอง การพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนควรได้รับการพัฒนาตามปัจจัยให้ครบทุกด้าน

การสร้างจิตสาธารณะให้แก่คนในชาติจะต้องปลูกฝังให้เด็กตั้งแต่ยังเล็ก เพราะเด็กเป็นไม้อ่อนที่ดัดง่าย ซึ่งหากเราสามารถพัฒนาลักษณะนิสัยที่ดีให้เกิดขึ้นกับเด็กได้ก็สามารถเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากการปลูกฝังจิตสาธารณะให้เกิดขึ้นในตัวเยาวชน ควรปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเด็กเป็นวัยที่นิสัยต่างๆเกิดขึ้นได้ง่ายและเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะฝังแน่นติดตัวไปจนเป็นผู้ใหญ่ยากแก่การที่จะลบล้างให้เลือนหายไปได้ วัยเด็กเป็นวัยที่เหมาะสมที่สุดในการปลูกฝังนิสัยที่ดีและไม่ดี (วันเพ็ญ พิศาลพงศ์, 2540)

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อการพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียน เพื่อศึกษาปัจจัยของพฤติกรรมจิตสาธารณะ โดยใช้รูปแบบปฏิสัมพันธ์นิยม (Interactionism Model) (ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2541, อ้างอิงใน บัณฑิต เหล่าสุชา, 2544) โดยศึกษาจากสองสาเหตุหลักๆ คือ 1) สาเหตุภายในหรือปัจจัยทางจิตลักษณะเป็นการศึกษาลักษณะที่อยู่ภายในตัวบุคคล ได้แก่ การศึกษาลักษณะทางจิตย่อยๆ หลายลักษณะที่คงสภาพอยู่ภายในตัวบุคคล ตัวแปรที่ผู้วิจัยศึกษา ได้แก่ การมุ่งอนาคตและควบคุมตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เหตุผลเชิงจริยธรรม ความเชื่อในอำนาจแห่งตน และ 2) สาเหตุภายนอกหรือปัจจัยทางสถานการณ์ ที่มีหลักการว่าพฤติกรรมย่อมเป็นไปตามสถานการณ์หนึ่งมากกว่าจะเกิดจากลักษณะภายในตัวบุคคลเพียงอย่างเดียว เพราะสถานการณ์ภายนอกมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมมนุษย์ สามารถแก้ไขปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ได้ โดยสถานการณ์แวดล้อมภายนอก เงื่อนไขทางสังคม และสิ่งเร้าต่าง ๆ จะมีอิทธิพลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาในลักษณะต่าง ๆ กัน ได้แก่ ปัจจัยการได้รับแบบอย่าง การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หากครูทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีจิตสาธารณะของนักเรียนแล้ว ทำให้ครูผู้สอนสามารถแก้ปัญหาหรือกำหนดแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะการมีจิตสาธารณะของนักเรียนได้ถูกต้องและสอดคล้องกับนักเรียนมากขึ้น ก่อเกิดพฤติกรรมความมี

จิตสาธารณะของนักเรียน เป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของสถานศึกษา นักเรียนมีความสมบูรณ์พร้อมทั้งความดี ความรู้ความสามารถ และมีความสุขในการอยู่ร่วมกับสังคมและเติบโต มีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทำให้การจัดการศึกษาจึงจะสามารถบรรลุตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

คำถามการวิจัย

1. ปัจจัยทางจิตสังคม มีความสัมพันธ์กับจิตสาธารณะหรือไม่
2. ปัจจัยทางจิตสังคมสามารถพยากรณ์จิตสาธารณะได้หรือไม่

จุดมุ่งหมายการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ในเขตภาคเหนือตอนล่าง
2. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ของตัวแปร จิตสังคมที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ในเขตภาคเหนือตอนล่าง

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนต้นแบบที่ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สังกัดงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในเขตภาคเหนือตอนล่าง จำนวน 38 โรงเรียน จำนวน 3,448 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนต้นแบบที่ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 341 คน ซึ่งได้มาโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดเกี่ยวกับการมุ่งอนาคตและการควบคุมตน แบบวัด

เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบวัดเกี่ยวกับเหตุผลเชิงจริยธรรม แบบวัดเกี่ยวกับความเชื่ออำนาจในตน แบบวัดตามเกี่ยวกับการได้รับแบบอย่าง แบบวัดเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง ไม่แน่ใจ ไม่จริง และไม่จริงเลย และแบบวัดจิตสาธารณะซึ่งเป็นแบบปรนัยชนิด 5 ตัวเลือก

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งแบ่งคะแนนเป็นช่วง ๆ มีความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 - 5.00 หมายความว่า ระดับความรู้สึกมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.50 หมายความว่า ระดับความรู้สึกมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 - 3.50 หมายความว่า ระดับความรู้สึกปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 - 2.50 หมายความว่า ระดับความรู้สึกน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.50 หมายความว่า ระดับความรู้สึกน้อยที่สุด

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรเกณฑ์กับตัวแปรพยากรณ์

3. วิเคราะห์ตัวแปรพยากรณ์จิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาในเขตภาคเหนือตอนล่าง โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อการมีจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปผลได้ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนมีระดับการประพฤติปฏิบัติตนที่ส่งผลต่อจิต

สาธารณะเฉลี่ย 3.57 โดยด้านมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเฉลี่ย 3.83 ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เฉลี่ย 3.89 ด้านเหตุผลเชิงจริยธรรม เฉลี่ย 4.01 ด้านความเชื่ออำนาจในตน เฉลี่ย 3.88 ด้านการได้รับแบบอย่างเฉลี่ย 3.77 และด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยเฉลี่ย 3.72

2. ผลการวิเคราะห์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ด้วยกันทั้ง 6 ตัว มีค่าเป็นบวกล้วนสำคัญทางสถิติ 15 ค่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ มีค่าตั้งแต่ 0.468- 0.721 ตัวแปรพยากรณ์คู่ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงสุด คือ ด้านการมุ่งอนาคตและการควบคุมตน (X_1) กับด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) ส่วนคู่ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ต่ำสุด คือ ด้านการมุ่งอนาคต และการควบคุมตน (X_1) กับด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (X_6)

3. ผลการค้นหาตัวแปรพยากรณ์ในการทำนายตัวแปรเกณฑ์จิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เมื่อทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบปกติ ตัวแปรพยากรณ์ทั้งหมด 3 ตัว ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) ความเชื่ออำนาจในตน (X_4) และการอบรมเลี้ยงดู แบบประชาธิปไตย (X_6) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ 0.543 มีค่าอำนาจในการพยากรณ์ได้ร้อยละ 29.4 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ เท่ากับ 0.453

4. ผลการค้นหาตัวแปรในการพยากรณ์จิตสาธารณะ เมื่อทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ตัวแปรพยากรณ์ อันได้แก่ ด้านการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (X_6) ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_2) และด้านความเชื่ออำนาจในตน (X_4) ส่งผลต่อการมีจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบเท่ากับ 0.248, 0.163 และ 0.140 ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน เท่ากับ 0.184, 0.192 และ 0.248 ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.537 มีค่าอำนาจการพยากรณ์ได้ร้อยละ 28.9 มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์เท่ากับ 0.45341 และค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ที่อยู่ในรูปคะแนนดิบเท่ากับ 1.499 ซึ่งสามารถเขียนสมการ

พยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานตามลำดับดังนี้

$$\hat{Y} = 1.499 + 0.248X_6 + 0.163X_2 + 0.140X_4$$

$$\hat{Z}_y = 0.248X_6 + 0.192X_2 + 0.184X_4$$

อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้จะอภิปราย ในหัวข้อการหาตัวพยากรณ์ ปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรบางตัวสามารถรวมกันพยากรณ์ ปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยพบว่ามีตัวแปรพยากรณ์ 3 ตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่ออำนาจในตน มีความสัมพันธ์กับจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เป็นเพราะว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยเป็นลักษณะของการอบรมของบิดามารดาที่ให้การยอมรับ ชื่นชม สนับสนุน สนใจใกล้ชิดกับบุตรดวงเดือน พันธมนาวิน (อ้างอิงในสุคนธรรส หุตะวัฒนะ 2550, หน้า 54) กล่าวว่า เมื่อนักเรียนได้รับความรักเพียงพอบจากบิดามารดาเด็กจะมีความรู้สึกรักใคร่ไว้วางใจในความดีงามในโลกนี้ ซึ่งจะเป็นรากฐานของการอาหาร จะทำให้เด็กมีความเชื่อถือเอาใจใส่บุคคลอื่นต่อไป จึงอาจจะสอดคล้องกับจิตสาธารณะในองค์ประกอบที่เกี่ยวกับการรู้จักเอาใจใส่เป็นธุระและเข้าร่วมในเรื่องของส่วนรวมเพราะว่า เมื่อเด็กได้รับการเลี้ยงดูด้วยความรักและได้รับความเอาใจใส่จากบิดามารดา จะทำให้เด็กมีความเชื่อใจและรู้จักเอาใจใส่บุคคลอื่น รวมถึงสามารถเผื่อแผ่ความเอาใจใส่ไปสู่ส่วนรวม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุคนธรรส หุตะวัฒนะ (2550, หน้า 52) ที่ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาจิตสาธารณะด้วยเทคนิคการเสนอตัวแบบผ่านภาพการ์ตูนร่วมกับการชี้แนะทางวาจากับการอบรมเลี้ยงดูของนักเรียนที่มีต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีการ

อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมากมีจิตสาธารณะสูงกว่า นักเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นเดียวกับกับพิริยา นิลมาต (2550, หน้า 74) ที่ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสำนึกสาธารณะ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด และพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์และส่งผลทางบวกต่อจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นั่นคือการที่นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สูงในการกระทำพฤติกรรมจะส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมจิตสาธารณะที่สูงตามมา ดังเช่น McClelland (1961) กล่าวว่า เมื่อนักเรียนจะกระทำการเพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการความสำเร็จมิได้หวังรางวัลตอบแทนจากการกระทำของเขา ซึ่งความต้องการความสำเร็จนี้ในแง่ของการทำงานหมายถึงความต้องการที่จะทำงานให้ดีที่สุด และทำให้สำเร็จผลตามที่ตั้งใจไว้ เมื่อตนทำอะไรสำเร็จได้จะเป็นแรงกระตุ้นให้ทำงานอื่นสำเร็จ และจากงานวิจัยของเนารัตน์ ไตรยางค์ (2552, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพัฒนาตนให้รอบรู้ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษเขต 3 พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ในเชิงเส้นตรงทางบวกกับพฤติกรรมการพัฒนาตนให้รอบรู้ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งข้อค้นพบเป็นไปในทางเดียวกับพรพรรณ อุทัยเทวี (2544, หน้า 55) ที่ทำการศึกษาดัชนีชี้ทางจิตสังคมของพฤติกรรมใฝ่รู้ในนักศึกษาครู พบว่าปัจจัยทางจิตลักษณะเดิมมีผลต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ในนักศึกษาครู และพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีผลต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ของนักศึกษาครูในกลุ่มชั้นปีที่ 2 ที่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมต่ำ แต่มีความเชื่อในอำนาจตนสูง หรือมีความเชื่ออำนาจในตนสูง หรือต่ำก็ตาม และกลุ่มตัวอย่างรวมและแทบทุกกลุ่มตัวอย่างย่อย ยกเว้น กลุ่มชั้นปีที่ 1 กล่าวคือ ถ้านักศึกษาครูกลุ่มดังกล่าวมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีพฤติกรรมใฝ่รู้สูงกว่านักศึกษาครูกลุ่มดังกล่าวที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ความเชื่ออำนาจในตน จากการวิจัย พบว่าความเชื่ออำนาจในตนส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการที่นักเรียนมีความเชื่ออำนาจในตนสูง จะทำให้จิตสาธารณะในนักเรียนนั้นมีแนวโน้มสูงตามไปด้วย ทั้งนี้เพราะบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจภายในตนเป็นบุคคลที่มีความเชื่อหรือรับรู้ว่าการกระทำหรือสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนนั้นเป็นผลมาจากการกระทำ หรือความสามารถของตน บุคคลประเภทนี้มีความกระตือรือร้นต่อการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม และพยายามที่จะปรับปรุงให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมนั้น เห็นทักษะและคุณค่าจากความพยายามของตนเอง และมีแรงจูงใจสูง สามารถปรับตัวและควบคุมสถานการณ์ได้ดี (บัณฑิต เหล่าสุชา, 2544, หน้า 44) และจากงานวิจัยของ พรพรรณ อุทัยเทวี (2544, หน้า 55) ได้ศึกษาเรื่องตัวบ่งชี้ทางจิตสังคมของพฤติกรรมใฝ่รู้ในนักศึกษาครู พบว่า การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม มีผลต่อพฤติกรรมใฝ่รู้ของนักศึกษาครูในกลุ่มเพศชาย ที่มีความเชื่ออำนาจในตนต่ำ และกลุ่มผลการเรียนสูง คือถ้านักศึกษาครูกลุ่มดังกล่าวนี้ มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงจะมีพฤติกรรมใฝ่รู้สูงกว่านักศึกษาครูกลุ่มดังกล่าวที่มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำและงานวิจัยของบัณฑิต เหล่าสุชา (2544, หน้า 55) ที่ทำการศึกษารื่องปัจจัยทางสถานการณ์และจิตลักษณะกับพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่ออำนาจในตนมีผลต่อพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนในกลุ่มชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำ กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนสูงและกลุ่มตัวอย่างรวม รวมถึงทุกกลุ่มตัวอย่างย่อย

การมุ่งอนาคตและการควบคุมตน จากการวิจัยพบว่า การมุ่งอนาคตและการควบคุมตน ส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากเด็กในวัยนี้จะตัดสินใจแสดงพฤติกรรมจิตสาธารณะที่เป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้าหรือกระทำในทันทีโดยที่ไม่ได้เล็งเห็นว่าเหตุการณ์นั้นจะส่งผลต่อไปในอนาคตเป็นเช่นไร ดังคำกล่าวที่ว่าลักษณะการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกลและมีนิสัยบังคับตนเองให้อดได้ รอได้ หรือเลือกที่จะรับหรือไม่รับประโยชน์เล็กน้อยทันทีแต่จะ

รอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่หรือสำคัญกว่าที่จะตามมาในภายหลัง (ดวงเดือน พันธมนวิน, 2529) และซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญตา นันทะกุล (2546, หน้า 70) ที่ทำการศึกษารื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง มีพฤติกรรมรักการอ่านมากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำ และข้อค้นพบของจุฑาพัฒน์ รัตนดิลก ณ ภูเก็ต (2547, หน้า 80) ที่ทำการศึกษารื่องปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนที่ต่างกันของนักเรียนมีผลต่อพฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์

เหตุผลเชิงจริยธรรม จากการวิจัย พบว่า เหตุผลเชิงจริยธรรมส่งผลต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก เด็กในวัย 7-10 ปีนั้นเป็นช่วงของการแสวงหารางวัลมากกว่าการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในการตัดสินใจพฤติกรรม (พรพรรณ อุทัยวี, 2544, หน้า 24) อีกทั้ง ระดับของเหตุผลเชิงจริยธรรมจะพัฒนาในระดับที่สูงขึ้นไปได้ต้องอาศัยระดับสติปัญญา และวุฒิภาวะทางอารมณ์ของเด็กเป็นสำคัญ และยังต้องประกอบกับการมีประสบการณ์ที่เหมาะสมในสังคม (วิทย์พัฒน์ สีหา, 2551, หน้า 73) จึงทำให้ไม่ส่งผลต่อการเกิดจิตสาธารณะ อีกทั้งจิตสาธารณะจะเกิดขึ้นได้เพราะสาเหตุภายในที่เกิดจากตัวนักเรียนที่สามารถคิดวิเคราะห์ ถึงสิ่งที่ดีงามและมีความตั้งใจในการกระทำพฤติกรรมจิตสาธารณะ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของบัณฑิต เหล่าสุชา (2544, หน้า 55) ที่ทำการศึกษารื่องปัจจัยทางสถานการณ์และจิตลักษณะกับพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการศึกษาพบว่าการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม มีผลต่อพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยสูง กลุ่มตัวอย่างรวม กลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

การได้รับแบบอย่าง จากการวิจัย พบว่า การได้รับแบบอย่างส่งผลต่อจิตสาธารณะอย่างของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจ

เนื่องจาก เด็กอายุ 8-9 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีการรวมกลุ่ม และต้องการเป็นที่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อนมาก และถือว่าการรวมกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อตัวเด็กในหลายด้าน เช่น มีอิทธิพลต่อการพัฒนาพฤติกรรมคล้อยตาม และยอมรับกติกาของกลุ่ม มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ค่านิยมของสังคมในทางบวกและทางลบ เมื่อเด็กเข้ากลุ่มจะเรียนรู้ว่าพฤติกรรมใดเป็นที่ยอมรับและควรปฏิบัติ ซึ่งการยอมรับซึ่งกันและกันนี้เป็นมิตรภาพและการร่วมมือในการเล่นและทำงาน (ธรรมนันท์กา แจ้งสว่าง, 2547, หน้า 50) เด็กในวัยนี้จึงมุ่งประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเสียมากกว่าการสนใจในตัวแบบอย่างที่เราพบเห็น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนันท์วัฒน์ ขุนจี (2546, หน้า 39) ได้ศึกษาการใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรม เพื่อพัฒนาจิตสาธารณะในนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมกับเพศที่มีต่อจิตสาธารณะของนักเรียนนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านสื่อหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนหญิงมีจิตสาธารณะสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ตัวแปรปัจจัยทางจิตสังคมที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะ โดยพบว่า มีตัวแปรพยากรณ์ 3 ตัว คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่อในอำนาจแห่งตน มีความสัมพันธ์กับจิตสาธารณะของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ดังนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้ จึงเป็นประโยชน์ต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนหลายๆ ฝ่าย ดังนี้

1) บิดา มารดา หรือ ผู้ปกครองนักเรียนในการเลี้ยงดูเด็กที่อยู่ในปกครองให้มีจิตสาธารณะ โดยเฉพาะการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยนั้นหากผู้ปกครองเลี้ยงดูแบบสนับสนุนประชาธิปไตยในตัวเด็กที่ดี จะส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมจิตสาธารณะมาก เนื่องจากเด็กนั้นมีเวลาที่อยู่ที่บ้านเป็นส่วนมาก

2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่อในอำนาจแห่งตน สามารถพยากรณ์พฤติกรรมจิตสาธารณะในนักเรียน ดังนั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวเด็ก เช่น ผู้ปกครอง ครู และผู้บริหารโรงเรียน ควรจะต้องจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมนักเรียนให้มีลักษณะสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเชื่อในอำนาจแห่งตน นักเรียนจึงจะมีพฤติกรรมจิตสาธารณะที่ดี

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

2.1 ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ได้มาจากนักเรียนเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น ควรศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมจากบุคคลอื่นๆ ที่อยู่ใกล้ชิดและสัมผัสกับเด็ก เช่น ครู ผู้ปกครอง เป็นต้น เพื่อให้ทราบถึงจิตสาธารณะในเด็ก

2.2 ควรศึกษาเครื่องมืออื่นๆ ที่หลากหลายในการวัดพฤติกรรมของจิตสาธารณะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เช่น แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์

2.3 ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่ส่งผลต่อจิตสาธารณะที่พัฒนานักเรียนที่สอดคล้องกับการจัดการศึกษาในยุคศตวรรษที่ 21

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). แนวทางการพัฒนาการวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ชุมนุมการเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545.
กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2546). ภาพอนาคตและคุณลักษณะของคนไทยที่ประสงค์. กรุงเทพฯ : สำนัก
พัฒนาการเรียนรู้และมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- โกวิท พงษ์กฤติ. (2553). การใช้โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยขอนแก่น.ขอนแก่น.
- จุฑาพัฒน์ รัตนดิกล ญ ภูเก็ต. (2547). ปัจจัยจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์ที่มี
ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- ธรรมนันท์กา แจ่มสว่าง. (2547). ผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาจิตสาธารณะด้วยบทบาทสมมติกับตัวแบบของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ วท.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- นันทวัฒน์ ชุนชี. (2546). การใช้ตัวแบบสัญลักษณ์ผ่านหนังสือเรียนเล่มเล็กเชิงวรรณกรรมเพื่อพัฒนาจิตสาธารณะใน
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ วท.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ.
- เนาวรัตน์ ไตรยางค์. (2552). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพัฒนาตนให้รอบรู้ของนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษเขต 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- บัณฑิต เหล่าสุขา. (2544). ปัจจัยทางสถานการณ์และจิตลักษณะกับพฤติกรรมการมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยขอนแก่น.ขอนแก่น
- พรพรรณ อุทัยวี. (2544). ตัวบ่งชี้ทางจิตสังคมของพฤติกรรมใฝ่รู้ในนักศึกษาครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.,
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.ขอนแก่น.
- พริยา นิลมาตร. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อจิตสำนึกสาธารณะของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.สารคาม.
- สุคนธรส หุตวัฒนะ. (2550). ผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาจิตสาธารณะด้วยเทคนิคการเสนอตัวแบบผ่านภาพ
การ์ตูนร่วมกับการชี้แนะทางวาจา ที่มีต่อจิตสาธารณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์
วท.ม., มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- วันเพ็ญ พิศาลพงศ์. (2536). การถ่ายทอดทางสังคมกับพัฒนาการของมนุษย์. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรม
ศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิทย์พัฒน์ สีนหา. (2551). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับจิตสาธารณะของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.สารคาม.